

Narozeninový rok Galerie Slováckého muzea zakončí dvě autorské výstavy

Renesanční znovuzrození i autonomní rodinné výtvarné projevy se představí na vernisáži dvou výstav ve čtvrtek 24. listopadu v 17 hodin v Galerie Slováckého muzea. Artefakty výstav RATOLEST / Pavol Stručka a KOVÁŘÍKOVI / Ludmila, Miroslav a Jan Kovářikovi budou hodny obdivu do neděle 12. února 2023. Výstavy jsou tak posledními „výstavními gratulanty“ k 60. narozeninám galerie.

Barokní kráska, jak můžeme směle a s hrdostí nazývat budovu galerie, se nepyšní jen letošním výročím, ale v roce příštím oslaví narozeniny rovnou s číslem 300. Dobou, kdy vznikala nynější galerie, původně vojenská zbrojnice, se inspiruje slovenský malíř Pavol Stručka (*1981), dnes žijící v Hodoníně, kde pedagogicky působí na Střední průmyslové a umělecké škole. Kurátor výstavy Lukáš Malina odkrývá autorův pohled na tvorbu a to, kde nalézá inspiraci: *„Pavol Stručka patří k soudobé slovenské generaci malířů, která tvoří v realistickém stylu a hledá podněty u starých mistrů. Impulsy nehledá jen v baroku, ale také v renesanci, jejichž přístupy se snaží v malbě reflektovat, dále rozvíjet a nově interpretovat. Jeho témata jsou krajina, portrét, a především lidská figura. Ve svých dílech pracuje technikou olejomalby. Svou tvorbu dosud prezentoval zvláště na skupinových výstavách na rodném Slovensku i v zahraničí.“* Jeho olejomalby budou k vidění v přízemním sále, ve kterém jsou doposud dochovány cenné barokní klenby, které dotvoří obrazům symbiózní prostředí.

Rodinný trojlístek Kováříků – matka, otec a syn – spojuje výtvarná tvorba. V případě této rodiny můžeme říci, že „jablko nepadá daleko od stromu“, ačkoliv forma jejich výtvarného projevu je vždy zcela nezávislá a jejich místo na současné výtvarné scéně neopomenutelné. Tomu napovídá výčet výstav samostatných i společných, symposií, realizací ve veřejném prostoru a zastoupení ve veřejných i soukromých sbírkách. Jejich tvorba byla prezentována také v Uherském Hradišti již v minulosti na samostatných výstavách či symposiích. U „jednoho stolu“ se však v galerii potkávají prvně. K této příležitosti byl ve spolupráci s Galerií výtvarného umění v Hodoníně (kde se rovněž letos konala společná rodinná výstava) vydán katalog, který bude k zakoupení po celou dobu výstavy.

Milada Frolcová, historička umění, přibližuje nesmírně bohatou tvorbu Miroslava Kováříka (*1951). *„Miroslav se věnuje převážně drobné plastice, medaili a plaketě. Žár ohně mu umožňuje tavit ve vlastní slévárně bronz. Struktury a fragmenty reality symbolizují v jeho reliéfech celou pestrost a složitost našeho světa. Všimá si také věcí samých, jejich řemeslné opracovanosti. Umělecký cit mu ovšem dovoluje dohlédnout za praktický kontext těchto předmětů a sledovat jejich širší významové vazby. Jako by chtěl člověku připomenout jeho vlastní tvář v těchto předmětech. Neusiluje o nostalgické vyznání minulosti nebo rekonstrukci jejich zapuzených hodnot. Myslí a cítí soudobě, vědom si procesu odcizení prorůstající moderně organizovanou společností a projevující se až anonymním vztahem člověka k věcem. Jeho drobným reliéfům často vévodí příběh nebo zvláštní nadsázka, specifický smysl pro humor optimistického skeptika.“* Jeho díla jsou zastoupena ve sbírkách řady státních muzeí a galerií

doma i v cizině a sbírkách soukromých. Jmenujme jedno z jeho mnoha děl, a to je socha Jana Sarkandera v Uničově. K odhalení sochy došlo v roce 1995, den před světcovou kanonizací.

Ludmila Kovářiková (*1953) vyniká jako excelentní designér a technolog veškerých keramických a porcelánových materiálů. Jak autorka sama dodává: „*Keramika mne zcela pohltila a někdy mi připadá jako kočka – hodně člověku dovolí, ale ovládnout se nedá.*“ Ludmila z užitého umění přenáší jasnou tvarovou přesnost do svých nápaditých kompozic volné tvorby. Přímý plamen je pro ni jednou z možností, jak docílit neobvyklých povrchů svých uměleckých objektů a plastik (raku).

Jan Kovářík (*1980), syn Ludmily a Miroslava, vytváří organické abstraktní objekty v nejrůznějších formách, velikostech, skupenstvích i barvách, které často připomínají něco, co tu vyrostlo nebo žije – tedy přírodniny, případně živou organickou hmotu. Sám o nich mluví jako o podhoubí, narůstající buněčné hmotě. Používá všechny druhy moderních akrylátů a jejich derivací, aby jeho objekty co nejplynuleji expandovaly do prostoru. Jejich povrch však pokrývá zcela klasickou metodou – trpělivě tečkuje svá rozměrná díla štětečkem, aby iluze vibrujícího povrchu byla co nejdokonalejší. Jan je také autorem sochy Marie Terezie, jediné vládnoucí ženy na českém trůnu, která byla odhalena v Praze 20. října 2020 přesně 280 let od jejího nástupu na trůn. Pět a půl metru vysoká silueta, které někteří začali přezdívat šachová figurka, je vůbec první sochou této panovnice u nás.

Galerijní návštěvníci mohou očekávat rovněž komentované prohlídky obou výstav. Přesné termíny budou zveřejněny na webových stránkách či sociálních sítích Slovického muzea. Výstavu KOVÁŘIKOVI si vzala za své také programová pracovnice MgA. Petra Tománková, která má na leden a únor připraven doprovodný program pro školy.

Bližší informace RATOLEST / Pavol Stručka: MgA. Lukáš Malina, historik umění

mobil: +420 734 282 497, **e-mail:** lukas.malina@slovackemuzeum.cz

www.slovackemuzeum.cz, www.facebook.com/slovackemuzeum

Bližší informace KOVÁŘIKOVI / Ludmila, Miroslav a Jan Kovářikovi: PhDr. Milada Frolcová, historička umění

mobil: +420 774 124 015, **e-mail:** milada.frolcova@slovackemuzeum.cz

www.slovackemuzeum.cz, www.facebook.com/slovackemuzeum